

Efter min Mening er dette en saa intetsigende Ytring lige over for en Regjering, at den maatte kunne bære det med stor Smidse, uden at skulle behøve at drage Kongen frem og drage ham ned, som det med Sandhed er sagt her, i en Partistrid mellem Ministeriets Parti og det Parti, som det har kaldt den yderliggaende Parti i sin Indstilling til Kongen, i sin hemmelige Indstilling til Kongen, hvor det, — jeg havde nær ved en Fortalelse sagt det, jeg egentlig mente, men jeg skal benytte et Udtryk, som jeg tror kan gaa uansægtet igjennem her i Salen — hvor det har fremstillet Folkethingets Flertal paa den Maade, som det efter sin ensidige Partianskuelse opfatter det paa, paa en Tid da Hans Majestæt ikke kunde faae Leilighed til at høre Modbemærkninger fra dem, som Ministeriet saaledes betegnede som et yderliggaende Parti. Skjøndt jeg altsaa kunde have været fristet til at foreslaa visse Punkter satte ind her paa Grund af Ministeriets Optræden i Sagen, saa har jeg dog under Genfyn til den Side, hvorfra Forslaget er kommet, og fordi jeg tror, at det navnlig for Fremtiden er af stor Vigtighed, at der ikke gaas yderligere frem paa den af Ministeriet betraadte Bane, men at burde afholde mig derfra og at burde stemme for Dagsordenen, saaledes som den foreligger.

Holstein-Ledreborg: Jeg skal kun i Anledning af en Bemærkning fra det ærede Medlem fra Frederiksborg Amt (P. C. Olsen), som synes at være noget i Bilerede om, hvem der der bærer det politiske Ansvar, naar et nyt Ministerium er dannet, efter at et andet er gaaet af, gjøre opmærksom paa, at det maa vistnok det nye Ministerium, der har taget imod Portefeuillerne, gjøre. Dernæst skal jeg med Genfyn til hvad den høitærede Justitsminister bemærkede, ikke fragaar, at det indrede mig at høre af den høitærede Minister, at han ikke ikke kunde finde, hvad Meningen var med Dagsordenen; senere tilføiede den høitærede Minister, at Grunden dertil — i det Mindste opfattede jeg det som en Anførelse af Grunden — var den, at vor Udtalelse og hvad vi gjorde her i Dag, havde aldeles ingen praktisk Betydning. For saa vidt som det nu for Ministeriets Sammenfatning ikke har nogen praktisk Betydning, kan jeg dog ikke Andet end tillade mig at svare, at der kan jo meget godt være Mening i Tingen, selv om dette ikke har netop nogen saadan praktisk Betydning. Det vilde ganske vist være en overordentlig behagelig Overraskelse, om det havde en saadan Betydning, men det vente vi ikke. Men dette er Meningen, og det har dog allerede nogen Betydning, at vi ved at gjøre et saadant Skridt vilde sikkre Kongen imod for Fremtiden at blive dragen ind i Striden, som sket er ved Offentliggjørelsen af den kongelige Haandskrivelse, og sikkre den

konstitutionelle Oppositions Frihed. Dernæst bemærkede den høitærede Justitsminister, at jeg havde sagt noget Galt, idet jeg havde tilladt mig at udtale, at Striden efter den sidste Adresse var bleven klar, og for at hævde det søgte den høitærede Justitsminister at bevise, at der sket ikke var sket noget Nyt ved den sidste Adresse. Nu tror jeg dog virkelig, at man maa indrømme, at, naar man vedtager en Adresse, som er holdt fuldstændig i Overensstemmelse med Hans Majestæt Kongens udtalte Ønske, fuldstændig i den Form, hvori den er forlangt fra Kongens Side, naar man i denne Adresse aldeles ikke nævner det parlamentariske System eller alle de mulige andre Fordringer, man ellers har stillet — saa mener jeg, at deri ligger, at man i det Mindste i dette Dieblæk ikke taler om parlamentarisk System, thi en bedre Maade at bevise, at man ikke i dette Dieblæk taler om parlamentarisk System, end derved, at man tier om det, tror jeg ikke, der eksisterer. Den høitærede Minister mente, at det ikke var nok; han mente, at der var sket et Forbehold, hvorved det andet Parti havde forbeholdt sig sine Anskuelser for Fremtiden. Sa, det er en Ting, som vi have diskutert saa Meget om her i Thinget under den sidste Adresfedebat, at jeg tror ikke, det nytter at komme tilbage til det. Saameget skal jeg kun bemærke, nemlig, at jeg tror ikke, at man kan forlange Mere af noget som helst Parti, end at det i Dieblæk tier, at det i Dieblæk lader være med at ville sætte sine egne Fordringer igjennem; jeg tror ikke, at man kan forlange af noget Parti, at det skal stryge hele sit Program og adoptere vort. Senere er der ikke kommet Noget frem, som strider imod, at Situationen er fuldkommen den samme som paa Adressens Tid; det kan mulig komme med Tiden, men endnu er det ikke sket, og jeg siger nu, at det var en Fordel for den politiske Udvikling herhjemme, at Situationen blev saaledes klar, og at hele Opmærksomheden derved blev ledet hen paa Stridens egentlige Kjernepunkt, som jeg tillod mig at fremhæve tilstrækkeligt før, saa at jeg altsaa ikke behøver at komme tilbage dertil nu. Jeg kan imidlertid meget godt forstaa, at det høie Ministerium og de, der føre Striden fra det Partistandpunkt, som Ministeriet repræsenterer, finde Alt dette mindre behageligt, og at det ganske vist for et vist Partistandpunkt var parlamentarisk set fordelagtigere at bringe Striden ind paa andre Gebeter; men at dette for det Heles Skyld, for Sagens Skyld skulde være fordelagtigt, eller at det skulde medføre Uklarhed, at man ikke vil føre Striden saaledes, som det høie Ministerium vil det, tror jeg ikke. Dernæst bemærkede den høitærede Justitsminister, at han maatte tilbagevise min Paastand om, at Kongen var bleven inddragen i Partistridigheder, og Ministeren indskrænkede sig ikke dertil, men foreholdt os, Folkethinget, at det var os, der inddroge Kongen i disse Stridig-